

PREKEN

1. DEN STORE HVISKELEKEN

I løpet av adventstida har jeg flere ganger fortalt om den store hviskeleken. Hviskeleken har vi vel alle lekt en gang. Mange står på rekke og så hviskes det noe gjennom hele rekka. Helt til sistemann som skal si høyt hva han hørte uansett hvo rart det måtte være.

Ikke nok med at jeg lekte hviskeleken når jeg var liten. Jeg jobber også med den nå som jeg har blitt stor! Jeg jobber med den store hviskeleken. Verdens største. Den startet for langt over tre tusen år siden, og vi holder på enda. Den som startet hele den store hviskeleken var Gud selv. Og den handler om å fortelle om Gud og gjøre hans vilje kjent for menneskene.

En av de første som begynte å hviske videre var Abraham. Så kom det mange etter han, ikke minst Moses. Så kom selvsagt Jesus som hadde masse å hviske videre til disiplene som så hvisket det videre. Og hele tiden, fra Abraham av, så er det vært en masse mammaer og pappaer, storesøsken og besteforeldre, lærere og prester, som har hvisket det videre til sine barn og barnebarn og mange andre. Og sånn har hviskeleken til slutt nådd helt frem til i oss i dag.

2. JULENS UNDER KAN IKKE BARE HVISKES

Og noe av det viktigste som Gud ville hviske oss handler om julens under. I juleevangeliet hvisker det seg fram gjennom historien. Med julesangene synger vi det fra slekt til slekt. I mange hundre år før Jesus ble født hadde Gud gjennom profetene begynt å hviske om at noe nytt og fantastisk skulle skje. ”Se, en jomfru skal bli med barn, hun skal føde en sønn og gi ham navnet Immanuel”. ”For et barn er oss født, en sønn er oss gitt. Herrevelde er lagt på hans skulder og hans navn skal være: Underfull rådgiver, Veldig Gud, Evig Far og Fredsfyrste”

Men så viktig var julen for Gud at han ikke tok sjansen på å bare hviske. I hviskeleken gjør man jo jevnlig noen stopp for å høre hva den som startet å hviske egentlig sa. Det skjer i jula. Når Jesus blir født er det som Gud forteller menneskene hva han egentlig har hvisket til dem i tusen år. Og nå hvisker han ikke lenger. Nå kommer det ikke bare engler smygende i drømme og hvisker ting fra Gud, nå velter de frem på Betlehemsmarken julenatt og roper det ut av full hals.

”Jeg kommer til dere med bud om en stor glede, en glede for hele folket. I dag er det født dere en frelser i Davids by, han er Kristus, Herren. Og dette skal dere ha til tegn: Dere skal finne et barn som er svøpt og ligger i en krybbe”.

3. DEN LILLE PJOKKEN – GUD MED OSS

I tusen år hadde Gud hvisket om at han skulle gjøre noe nytt. Han skulle sende en ny konge, Kristus, som skulle være Herre, og hans rike skulle være et fredens rike. Nå skjer dette. Nå kommer denne nye kongen, som et lite barn, Guds egen sønn, svøpt i matfatet til dyra. Og det er en glede for hele folket fordi:

- ✓ Den lille pjokken, skulle etter som han vokste til vise seg å være en Underfull Rådgiver – ingen har snakket om livet og Gud, om det å være menneske, om kjærlighet og tilgivelse, om himmel og håp som han.
- ✓ Den lille pjokken var også en Veldig Gud – som kunne med kraft gjøre mennesker friske, styre åndelige krefter, og til slutt beseire dødens mørke.
- ✓ Den lille pjokken var Evig Far – ingen som han viste i handling trofast omsorg for alle han møtte. Elsk hverandre og elske din neste var hans bud til sine venner.
- ✓ Og den lille pjokken i matfatet var en fredsfyrste – han kjempet ikke i mot da soldatene kom for å føre han til lidelse og døden på korset. Han ba oss elske våre fiender. Og skape fred.

Denne Guds lille sønn, og Marias barn, ble vår bror. Ble menneske som du og jeg. Et av navnene hans var Immanuel. Det betyr Gud med oss. Jesus ble vår bror fordi han vil være på lag med oss. Gud selv vil være din kompis. Være på din side. Vil du ha han på din?

4. GUD HVISKER ENDA OM JULENS UNDER

Jeg var på Betlehemsmarkene og i Betlehem i høst. En sterk opplevelse av et hellig sted. Men midt i det hellige land går det nå en forferdelig mur. Og en uforsonlig strid. Et ustyrlig hat. Mellom mennesker – mellom palestinere og israelere, jøder og muslimer. Trist opplevelse. Så lite å se av den drømmen Gud hvisket frem og ropte ut julenatt: ”Ære være Gud i det høyeste og fred på jorden blant mennesker som har Guds velbehag!”

Men Gud har ikke sluttet å drømme. Eller å hviske. Jesus har ikke sluttet med å være Underfull Rådgiver, Veldig Gud, Evig Far og Fredsfyrste. Han er Immanuel – Gud med oss. Og julens budskap hviskes også inn i vår tid og våre liv. Og den spør oss egentlig om det er noen som vil være med å bety en forskjell her? Er det noen som lengter etter fred, mer enn etter neste episode av ”Hvaler” eller neste fotballkamp? Er det noen som vil spre kjærlighet og tilgivelse, mer enn stygge ting og sladder om noen i klassen eller på jobben? Noen som vil lytte til julens ord om den nye fredskongen og hviske det videre istedenfor å lytte til børskurs, renteendring eller sitte times vis med Playstation? Ja, det er det. Vi er jo her og hører at Gud har noe viktig han vil hviske oss.

Den store hviskeleken går videre gjennom historien. Nå i dag har vi fått hvisket til oss hjerte i hele saken. Guds drøm bak hele hviskeleken. At Jesus er kommet, Gud med oss, han er vår bror, vår kompis. Han kan vise oss hvem Gud er, hva kjærlighet er, hva tilgivelse er. Han kan vise vei til fred. Det handler hviskeleken om. Å få høre om det og ta i mot den gaven helt gratis. Å leve etter det, og være med å bety en forskjell. Og å hviske det videre så flere kan få være med. Et fantastisk juleevangelium.